

CYNTHIA
SWANSON

knihkupkyně

Můžete si vybrat, který život chcete? A pokud ano, jaká bude cena?

KNÍHKUPKYNĚ

Cynthia Swanson

Copyright © 2015 by Cynthia Swanson

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Martina Valentová, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-236-6 (pdf)

KNIHKUPKYNĚ

Cynthia Swanson

Pro mé rodiče, Dennise a Audrey Fisherovy, s láskou a vděčností.

Věřte současnému štěstí a bohatství svého života. Jsou stejně opravdové a autentické jako všechno ostatní, co se vám kdy přihodilo.

Katherine Anne Porterová,
Letters of Katherine Anne Porter

1. KAPITOLA

Tohle není moje ložnice.

Kde to jsem? Vzdychnu a přitáhnu si neznámou příkrývku až k bradě, s námahou se snažím vzpamatovat. Jenže mě vůbec nenapadá, kde bych mohla být.

Naposledy si pamatuji, že byla středa večer a já malovala stěny ložnice sytou, zářivě žlutou barvou. Frieda, která se nabídla, že mi pomůže, hodnotila můj výběr barvy. „Na ložnici je to příliš světlé,“ pronesla tím svým všeználkovským tónem. „Jak si chceš v takovém pokoji během pošmourných dní přispát?“

Namočila jsem štětec do plechovky, opatrně otřela přebytečnou barvu a vylezla na štafle. „O to právě jde,“ řekla jsem Friedě. Naklonila jsem se a začala natírat zeď podél okna.

Neměla bych si pamatovat, co se stalo potom? Kupodivu nevím. Nevzpomínám si, jak jsem strávila zbytek večera malováním a potom si poodstoupila, abych obdivovala naši práci těsně předtím, než jsme uklidily. Nemám žádnou vzpomínku na to, jak jsem Friedě poděkovala za pomoc a popřála jí dobrou noc. Nepamatuji si, jak jsem se ve svém slunečném pokoji uložila ke spánku ani na pronikavou vůni čerstvé barvy. Ale muselo se to stát, protože tady teď ležím. A vzhledem k tomu, že *tady* nejsem doma, tak zřejmě ještě pořád spím.

Ale takové sny se mi normálně nezdají. Mé noční toulky jsou většinou zvláštní a neskutečné, odehrávají se mimo obvyklý čas a prostor. Usoudila jsem, že je to díky tomu,

kolik čtu. Četli jste *Tudy přijde něco zlého*? Vyšlo to teprve letos v červnu, ale očekává se, že to bude jedna z nejprodávanějších knih roku 1962. Ray Bradbury je úžasně čtivý. Nutím ten román každému, kdo vkročí do mého a Friedina knihkupectví a hledá něco „opravdu poutavého“.

„Bude vás strašit ve snech,“ ujišťuji takové zákazníky. Jako sebenaplňující se proroctví se mi předminulou noc zdálo, jak klopýtám za Willem Hallowayem a Jimem Nightshadem, dvěma mladými hrdiny Bradburyho knihy, když je přilákal karneval, který do Green Town dorazil uprostřed noci. Snažila jsem se je přemluvit, aby postupovali opatrně — ale protože to byli třináctiletí kluci, prostě mě ignorovali. Vzpomínám si, jak mi dělalo problém udržet s nimi krok, jak jsem nedokázala správně ovládat nohy. Will a Jim šli dál a ztráceli se v šeru, jejich siluety se měnily v temné body, až nakonec úplně zmizely a mně nezbývalo nic jiného než brečet zklamáním.

Takže tady vidíte, že nejsem typ ženy s tak jasnými sny, s jakými se vzbudí v cizí ložnici.

Tahle snová ložnice je větší a luxusnější než ta moje skutečná. Stěny mají šalvějově zelenou barvu, která se vůbec nepodobá té sytě žluté, co mám doma. Nábytek spolu ladí, je elegantní a moderní. Přehoz je hezky složený v nohách postele. Mé tělo obklopuje sladěná přikrývka. Je to až moc krásné, než aby to byla pravda.

Vklouznu pod přikrývku a zavřu oči. Když je nechám zavřené, budu určitě za chvíli celá špinavá lovit velryby v Jižním Pacifiku a nasávat whisky s kumpány na lodi. Nebo poletím vysoko nad Las Vegas, místo rukou obrovská křídla a vítr mi bude foukat vlasy do obličeje.

Ale nic takového se nestalo. Namísto toho jsem uslyšela mužský hlas. „Vzbuď se. Katharyn, miláčku, vzbud' se.“

Otevřu oči a dívám se do nejhlubších, nejmodřejších očí, jaké jsem kdy viděla.

A potom ty své zase zavřu.

Ucítím ruku na rameni, které je až na tenké ramínko mé saténové noční košile nahé. Už je to docela dlouho, co se mě nějaký muž intimně dotkl. Ale některé pocity jsou nezaměnitelné, a to bez ohledu na to, jak zřídka je člověk zažívá.

Vím, že bych měla být vyděšená. To by byla přiměřená reakce, že? Dokonce i když člověk spí, mělo by ho vyděsit, když na své nahé kůži ucítí ruku neznámého muže.

Přesto mi kupodivu dotek tohoto imaginárního člověka přijde dokonale příjemný. Jeho stisk je něžný, ale pevný, prsty má obtočené kolem mé paže, palcem mě jemně hladí po kůži. Oči mám pořád zavřené a ten pocit si vychutnávám.

„Katharyn. Prosím, miláčku. Mrzí mě, že tě budím, ale Missy má teplé čelo... potřebuje tě. Prosím, musíš vstát.“

Oči mám stále zavřené, uvažuji o tom, co řekl. Přemýšlím, kdo je Missy a proč by mě mělo zajímat, že má teplé čelo.

Tím nesouvislým způsobem, jakým se věci ve snech dějí, mé myšlenky vystřídal text k písni, který byl před pár lety hitem v rádiu. Slyším její melodii, i když si jsem jistá, že neznám správná slova — zpívala ji Rosemary Clooneyová a bylo v ní něco o růžových brýlích. Něco o tom, jak nenechat lásku, aby člověka proměnila v blázna. Ta myšlenka mě přiměje se usmát. Nepochybně jsem tak pošetilá, jak jen člověk může být.

Otevřu oči a posadím se na posteli. Okamžitě toho lituji, protože tahle změna polohy způsobí, že modrooký muž odtaáhne teplou ruku z mého ramene.

„Kdo jsi?“ zeptám se ho. „Kde jsem?“

Opětuje mi tázavý pohled: „Katharyn, jsi v pořádku?“

Jen aby bylo jasno, nejmenuji se Katharyn. Jmenuji se Kitty.

Dobře, ve skutečnosti se jmenuji Katharyn. Ale nikdy mě mé rodné jméno nezajímalo. Vždycky mi připadalo příliš formální. *Kath-a-ryn* nezní tak dobře jako *Kitty*. A protože mi rodiče dali neobvyklou podobu jinak obyčejného jména,

připadá mi únavné vysvětlovat to pokaždé, když mě někdo požádá, ať ho vyhláskuji.

„*Myslím*, že jsem v pořádku,“ odpovím Modroočkovi. „Ale opravdu nemám tušení, kdo jsi nebo kde jsem. Omlouvám se.“

Usměje se a v hezkých očích se mu zajiskří. Kromě očí vypadá docela obyčejně. Je středně vysoký, střední postavy, má trošku břicho. Má řídnoucí zrzavé vlasy, které začínají trochu šedivět. Řekla bych, že je mu kolem čtyřiceti, je o pár let starší než já. Nadechnu se, cítím lesní mýdlovou vůni, jako by se před chvílí holil a sprchoval. Úžasně voní a cítím, jak mi poskočí srdce. Proboha, mohl by tenhle sen být *ještě* absurdnější?

„Musela jsi tvrdě spát, miláčku,“ řekne. „Víš, kdo jsem. Jsem tvůj manžel. Jsi v naší ložnici, v našem domě.“ Mávne rukou po pokoji, jako by chtěl svá slova potvrdit. „A právě teď má naše dcera — která se mimochodem jmenuje Missy, kdybys to náhodou zapoměla — pravděpodobně horečku a potřebuje svou matku.“

Napřáhne ruku. Podám mu svou, jako by to byl instinkt.

„Dobře?“ naléhá. „Prosím, Katharyn.“

Svrašťím obočí. „Promiň, říkal jsi, že jsi...“

Povzdechne si. „Tvůj manžel, Katharyn. Jsem tvůj manžel, Lars.“

Lars? To je ale zvláštní jméno. Nevzpomínám si, že bych někdy potkala člověka, který se jmenoval Lars. Pousměju se a zamyslím se nad nápaditostí svého mozku. Nemohl jednoduše vymyslet Harryho nebo Eda či Billa. Prostě ne, má mysl vytvořila manžela jménem *Lars*.

„Dobře,“ řeknu. „Dej mi minutku.“

Stiskne mou ruku a pak ji pustí, nakloní se ke mně, aby mě políbil na tvář. „Změřím jí teplotu, mezitímco na tebe budeme čekat.“ Vstane a odejde z pokoje.

Znovu zavřu oči. *Ted'* už se sen určitě změní.

Jenže když otevřu oči, jsem pořád ještě tady. Stále jsem v zelené ložnici.

Nevidím jinou možnost, takže vstanu a projdu se po pokoji. Usuzuji, že kdyby byl tento pokoj skutečný, byl by s řadou oken nad postelí a s posuvnými skleněnými dveřmi, které vypadají, že vedou na nějaký druh terasy. S velkou přilehlou koupelnou by byl součástí poměrně moderního sídla. Modernějšího — a pravděpodobně většího — než můj pronajatý dvoupokojový dvojdoměk z dvacátých let, který se nachází v sousedství Platt Park v Denveru.

Nakouknu do koupelny. Vybavení je světle zelené, lesklé a s chromovými doplňky. Dlouhou umyvadlovou linku tvoří bílý pult se zlatými skvrnami značky Formica, umyvadla jsou dvě. Skříňka je ze světlého dřeva a směrem dolů se mírně zužuje, takže je pod pultem širší než u země. Dlážděná podlaha je svěží mozaikou mátově zelené, růžové a bílé. Nemám tušení, jestli jsem pořád ještě v Denveru, ale pokud ano, tohle rozhodně nepřipomíná starobylý Platt Park, kde už od dob před válkou nepostavili nic nového.

Prohlížím se v zrcadle nad prádelníkem a napůl očekávám, že spatřím někoho úplně jiného — kdoví kdo tahle Katharyn je? Ale vypadám přesně jako já. Malá, plnoštíhlá, s nesnesitelnými rzravě blondatými vlasy, které samy od sebe trčí kolem čela a zbytek se kudrnatí bez ohledu na to, jak často chodím ke kadeřnici. Projedu si vlasy prsty a všimnu si, že mám na prsteníčku levé ruky zářivý diamant a široký zlatý snubní prsten. Tak samozřejmě. Pomyslím si, jak je můj mozek optimistický, že si vymyslí manžela, který si může dovolit pěkně velký kámen.

Podívám se do skříně a najdu tmavomodrý prošíváný župan, který mi dokonale sedí. Zavážu si ho kolem pasu a vejdu do chodby. Jdu najít podivně pojmenovaného Larse a jeho nemocné dítě Missy.

Na stěně přímo přede mnou visí velká barevná fotografie, zjevně umístěná tak, aby na ni bylo vidět z ložnice. Je na ní horská krajina: slunce zapadlo za obzor, vrcholky jsou ozářené odstíny zlaté a růžové. Po levé straně se po celé

délce fotografie tyčí borovice. Celý život žiju v Coloradu, ale netuším, kde se tohle místo nachází nebo jestli jsou to vůbec Skalnaté hory.

Pokouším se tuhle záhadu rozluštit, když mě z pravé strany někdo chytne kolem pasu. Snažím se nespadnout a znovu získat rovnováhu.

„Au!“ řeknu, jakmile se otočím. „Tohle nedělej. Pamatuj si, že už jsi dost velký na to, aby tě někdo nosil. Nemůžeš se jen tak o někoho opřít a čekat, že tě zvedne.“

Co to má znamenat? Kdo je tahle žena, co říká tyhle věci? To nemůžu být já. Nezní to jako něco, co bych kdy řekla, nebo si třeba jen pomyslela.

Vzhlíží ke mně malý kluk. Má stejně pronikavě modré oči jako Lars a upravené krátké vlasy, které však nedokážou skrýt zrzavě blondáté neposedné kadeře kolem čela. Jeho broskvová pleť je vydrhnutá. Vypadá, že by mohl účinkovat v reklamě na mléko nebo na nanuky. Ano, až tak je roztomilý. Když se na něj dívám, uvědomuji si, jak moc mě dojíká.

Pustí mě a omluví se. „Prostě jsi mi chyběla, mami,“ řekne. „Od včerejška jsem tě neviděl.“

Ztratím řeč. Potom si vzpomenu, že přece spím, a na chlapce se usměju. Skloním se a stisknu mu rameno. Jednoduše následuji sen. Proč ne? Zatím byl dostatečně příjemný.

„Vezmi mě za tvým tátou a Missy,“ řeknu a chytnu dítě za měkkou baculatou ruku.

Projdeme chodbou a vyjdeme po schodech. Nahoře je dětský holčičí pokoj s růžovými stěnami, malou postelí z bílého dřeva a nízkou knihovnou plnou obrázkových knih a plyšových zvířat. Na posteli vzpřímeně sedí dítě a také vypadá jako anděl, ženská verze chlapce, jenž mě drží za ruku. Tváří se nešťastně a má zrudlé tváře. Je asi stejně velká jako chlapec. Neumím správně odhadnout věk dětí, ale řekla bych, že jim je tak pět nebo šest. Jsou to dvojčata?

„Máma je tady!“ řekne andělský chlapec a vlezde do postele. „Missy, máma je tady a budeš v pořádku.“

Missy fňuká. Posadím se vedle ní a sáhnu jí na čelo, které má znepokojivě teplé. „Co tě bolí?“ zeptám se jí laskavě.

Nakloní se ke mně. „Všechno, mami,“ řekne. „Hlavně hlava.“

„Změřil ti tatínek teplotu?“ Nemůžu uvěřit tomu, jak snadno se mi tahle slova, tyhle mateřské pudry vybavují. Připadám si jako profík.

„Jo, umývá teploněr.“

„Teploměr,“ opraví jí chlapec/anděl. „Je to teplo-MĚR. Ne teplo-NĚR.“

Zakouílí na něj očima. „Hleď si svýho, Mitchi.“

Lars se objeví ve dveřích. „Třicet osm celých šest,“ hlásí.

Nejsem si jistá, co to znamená. No jo, vím, že to znamená, že má teplotu 38,6 °C. Ale nevím, co jí mám dát za léky a jestli má zůstat zítra doma.

Protože nemám děti. Nejsem matka.

Nechci tím naznačit, že jsem děti nikdy nechtěla. Právě naopak. Byla jsem jednou z těch holčiček, které milovaly panenky, předstíraly, že je krmí a vyměňují jim plínky, vozily je v kočárku. Jako jedináček jsem se po rodičích dožadovala sourozence — ne proto, že bych chtěla být starší sestrou, ale protože jsem chtěla být někomu malou maminkou.

Dlouhou dobu jsem si myslela, že se provdám za Kevina, svou vážnou známou z vysoké. V roce 1943 odešel spolu s téměř všemi ostatními mladými muži, kteří dosud ještě neodjeli, do války v Tichomoří. Zůstala jsem mu věrná. Tenkrát to bylo normální. Psali jsme si s Kevinem dopisy. Posílala jsem mu balíčky plné sušenek, ponožek a mýdla na holení. V našem sesterstvu jsme zapíchnávaly připínáčky na mapu Jižního Pacifiku a zaznamenávaly postup našich vojáků. „Je těžké čekat, ale bude to stát za to, až se vrátí domů,“ říkávaly

jsme si. Ale taky jsme tiše v modlitbách děkovaly Bohu za to, že to nebyl *naš* přítel, ne tentokrát.

Kevin se naštěstí vrátil z války bez úhony a zdánlivě nezměněný, nedočkavý vrátit se ke studiu medicíny a kariéře lékaře. Pořád jsme spolu chodili, ale nikdy mě nepožádal o ruku. Zvali nás na jednu svatbu za druhou, kde se každý ptal, kdy už přijde řada na nás. „Ach, však víš, jednou!“ odpovídala jsem s přehnaným veselím a lhostejností. Kevin prostě změnil téma, kdykoliv na to přišla řeč.

Roky ubíhaly, Kevin dodělal medicínu a začal s odbornou stáží. Já jsem pracovala jako učitelka páté třídy. Ale co se našeho vztahu týkalo, každý další rok byl stejně neměnný jako ten předchozí. Nakonec mi došlo, že už nemůžu odkládat ultimátum. Řekla jsem Kevinovi, že jestli si mě nechce vzít, tak jsme skončili.

Zhluboka si povzdychl. „To bude asi nejlepší,“ řekl. Jeho polibek na rozloučenou byl krátký, ledabylý. Ani ne po roce jsem se dozvěděla, že se oženil se sestřičkou z nemocnice, ve které pracoval.

Tak v tomhle snovém světě zřejmě na ničem z toho — na těch promarněných letech, Kevinově bezcitném odmítnutí — nezáleží. V tomhle snovém světě jsem časem našla toho pravého. *Výborně, Kitty*, jako bych slyšela, jak mi děvčata ze sesterstva Delta Zeta blahopřejí. *Výborně.*

Ta myšlenka mi přijde tak absurdní, že sotva zadržím smích. Potom si zahanbeně zakryju ústa. Je to jen sen. Nicméně je tu nemocné dítě. Měla bych se podle toho chovat. Měla bych být patřičně mateřsky ustaraná.

Vzhlédnu z postele a mé oči se střetnou s Larsem. Upřené se na mě dívá s obdivem a — vykládám si to správně? — *touhou* v očích. Opravdu se tak na sebe manželé dívají? Dokonce i v situaci, kdy musí řešit, že má jejich milované dítě horečku?

„Co si o tom myslíš?“ zeptá se mě Lars. „Ty vždycky víš, co máš dělat, když se něco takového přihodí, Katharyn.“

Opravdu? Tenhle sen je opravdu zajímavý. Letmo se podívám z okna, zdá se, že je zimní ráno, okno je pokryté jinovatkou a lehce sněží.

A potom najednou, i když to nedokážu vysvětlit, *vím*, co mám udělat. Vstanu a přeju přes chodbu do koupelny. Vím přesně, na které policiče v lékárnice najdu malou plastovou lahvičku s aspirinem pro děti. Z dávkovače na zdi vezmu papírový kelímek a napustím do něj trochu studené vody. Ze skříně na prádlo vytáhnu žínku, podržím ji pod tekoucí vodou a vymačkám ji.

Kráčím cílevědomě, nesu do Missyina pokoje lahvičku s léky, žínku a kelímek. Přiložím jí žínku na čelo, jemně ji přitlačím na její teplou kůži. Podám jí dvě pilulky aspirinu. Svědomitě je zapije a spolkne. Vděčně se na mě usměje a opře se o polštář.

„Teď ji nechme odpočívat.“ Urovnám jí příkrývku a podám z policičky pár obrázkových knih. Začne listovat v *Záchráně Madeline*, ve svazku z nádherné série pro děti od Ludwiga Bemelmanse, která pojednává o studentce z pařížské internátní školy jménem Madeline a jejich jedenácti spolužákách. Na obálce je dům pokrytý révou a dívky kráčejí za sebou ve dvou řadách. Missy prstem sleduje slova na každé stránce, zatímco je šeptem vyslovuje chraptivým hlasem.

Lars ke mně přistoupí a vezme mě za ruku. Společně se usmíváme na naši dceru a s našim rozkošným synem po boku potichu odejdeme z pokoje.

Jenže potom, stejně náhle jako začal, sen skončí.

Budík na nočním stolku pronikavě zvoní. Se zavřenýma očima natáhnu ruku a prudce ho zamáčknu. Otevřu oči a stěny pokoje jsou žluté. Jsem doma.

2. KAPITOLA

„Proboha,“ řeknu si v duchu. „To byl teda sen.“ Ztuhle se posadím v posteli. Aslan, můj zrzavý mourovatý kocour, leží vedle mě stočený do klubíčka a s napůl zavřenýma očima tiše vrní. Pojmenovala jsem ho podle lva z románu C. S. Lewise *Lev, čarodějnice a skříň* — je to výjimečná kniha, obzvlášť pro někoho, kdo zbožňuje fantastické příběhy pro děti. Četla jsem každý díl Letopisů Narnie hned, jakmile vyšel, a od té doby jsem celou sérii přečetla aspoň šestkrát.

Rozhlédnu se po ložnici. Okna jsou holá, bez záclon a závěsů. Stále je rámuje ochranná malířská páska. Má postel a noční stolek jsou jediným nábytkem v pokoji. Předtím než jsem včera začala malovat, přestěhovaly jsme s Friedou do obývacího pokoje komodu a skříň, abych měla víc místa a nezacákala nábytek. Pokoj páchne nátěrem, ale barva je neobyčejná. Vypadá jako slunce během jasného dne. Je přesně taková, jakou jsem čekala. Vstanu se spokojeným úsměvem na tváři a obléknu si župan. Našlapuji po novinami pokryté podlaze.

Zamířím do kuchyně udělat si kávu, zastavím se, abych zapnula rádio položené na jedné z několika poškrábaných polic z výprodeje, které zdobí můj knihami a časopisy přeplněný pokoj. Otočím knoflíkem, abych zesílila zvuk, a naladím stanici KIMN. Zrovna hraje píseň „Sherry“ od Four Seasons, kterou jsem v rádiu slýchala celý týden. Vsadila bych se, že bude o víkendu na vrcholu hitparády Billboard.

Napustím do kávovaru vodu z kohoutku, potom z horní skříňky vytáhnu plechovku s kávou značky Eight O'Clock a začnu ji odměřovat do vrchní nerezové komory.

„... *dnes večer ven...*“ propěvuju si tiše, zatímco písnička v rádiu odeznívá.

„A teď jedna stará, ale dobrá pecka,“ říká diskžokej. „Vzpomínáte si na ni?“

Jakmile píseň začne hrát, ruka mi zamrzne uprostřed pohybu, konečky prstů držím lžici, která se vznáší nad kávovarem. Hlas Rosemary Clooneyové zaplní můj malý domek.

„Tak tohle už mi fakt nahání hrůzu,“ řeknu Aslanovi, který se zrovna zatoulal do kuchyně, aby zkontroloval, jestli už na něj čeká miska s mlékem. Konečně si odměřím množství kávy a zapnu kávovar.

Ta písnička — teď si vzpomínám, že se jmenuje „Hey There“ — je stará nejméně sedm nebo osm let. Nevybavuju si přesně, ve kterém roce byla tak populární, ale pamatuju si, že jsem si ji tenkrát často pobrukovala. Nepomyslela jsem na ni už celou věčnost. Vlastně až do chvíle, kdy mi uplynulou noc zněla ve snu v hlavě.

Vzpomínám na oči svého snového muže, pronikavé a modré jako moře na pohlednici z nějakého exotického místa. Vzpomínám si, jak jsem přemýšlela, že bych *měla* být vyděšená, ale nebyla jsem. Dívala jsem se na něj růžovými brýlemi? Domnívám se, že ano.

Copak jsem ale měla jinou možnost? Když mi takovým způsobem hleděl do očí. Díval se na mě, jako bych byla to nejcennější, co má. Jako kdybych pro něj znamenala všechno na světě.

Přišlo mi to neskutečně zvláštní. Nikdo, dokonce ani Kevin, se na mě nikdy takhle nedíval.

A jakým způsobem Lars mluvil! *Katharyn, miláčku, vzbud' se. Musela jsi tvrdě spát, miláčku. Ty vždycky víš, co máš dělat.*

V tomhle reálném světě mi nikdo takové věci neříká. A rozhodně mě nikdo neoslovuje Katharyn.

Před pár lety jsem chvíli koketovala s myšlenkou, že si budu říkat Katharyn. Bylo to někdy v té době, kdy jsme s Friedou otevřely naše knihkupectví. S novou kariérou a novou životní dekadou — pár měsíců před tím jsem oslavila třicátiny — jsem cítila, že je čas na radikální změnu. Navzdory mé všeobecné nelibosti vůči nepraktičnosti *Katharyn* mě nenapadal lepší způsob, jak zapříčinit velkou změnu osobnosti, než že si změním jméno. Možná, přemítala jsem, si na něj jen potřebuji zvyknout.

A tak jsem zašla ještě dál. Nechala jsem si natisknout dopisní papíry se jménem „Katharyn Millerová“. Požádala jsem Friedu a ostatní přátele, aby mi říkali Katharyn. Jako Katharyn jsem se představovala zákazníkům a dalším majitelům obchodů v Perlové ulici, se kterými jsme se teprve seznamovali. Poprosila jsem dokonce i své rodiče, aby mě oslovovali mým křestním jménem, čemuž, třebaže neochotně, vyhověli. Vždycky mě hrozně rozmazlovali.

Friedu jsem nedokázala tak snadno přesvědčit. „Kitty se k tobě hodí,“ řekla. „Proč to chceš měnit?“

Pokrčila jsem rameny a odpověděla, že možná je prostě načase dospět.

Představovala jsem se tím jménem dokonce i potenciálním nápadníkům. Měla jsem z toho dobrý pocit, mohla jsem začít znovu. Měla jsem příležitost být někým jiným. Někým sofistikovanějším, zkušenějším.

S žádným z těch mužů to nevyšlo. Tu a tam nějaké to první rande, ale nikdy druhé. Zjevně skutečnost, že jsem si změnila jméno, automaticky nezměnila mou osobnost, jak jsem doufala.

Po pár měsících jsem hodila zbývající dopisní papíry se jménem „Katharyn Millerová“ do popelnice a nenápadně se vrátila ke Kitty. Nikdo to nekomentoval.

Vezmu si kávu ke stolu, který stojí naproti dvěma oknům v obývacím pokoji. Roztáhnu závěsy. Když tu sedím, mám odtud výhled na Washingtonovu ulici. Je teplý slunečný zářijový den. Ulicí prochází pošťák. Zamávám na něj, zatímco hází poštu do mé schránky a k Hansenovým, kteří vlastní tenhle dvojdomek a bydlí v jeho druhé půlce. Poté co pošťák odejde, dojdu si pro svou poštu a ranní noviny *Rocky Mountain News*.

Lars, Lars... Pořád si to jméno v duchu opakuju. Jaký Lars? A kde už jsem to jméno slyšela?

Jdu zpátky do domu a zběžně si prohlížím novinové titulky. Prezident Kennedy včera přednesl projev na Univerzitě Rice, ve kterém slíbil, že do konce dekády přistane člověk na Měsíci. Tomu uvěřím, až to uvidím. Hodím noviny na jídelní stůl, chci si je přečíst u snídaně.

Poštou mi přišlo jen pár věcí. Kromě několika účtů i reklamní leták s kupónem na mytí auta zdarma — ne že by mi to k něčemu bylo, nemám auto — a pohlednice od mamky.

Dobré ráno, zlatíčko,

doufám, že je u vás hezké počasí. Tady je 35 °C a vlhko, ale samozřejmě krásně. Na světě neexistuje hezčí místo, to mi můžeš věřit!

Chci Ti připomenout, kdy se vrátíme. Poletíme v noci na 31. října. Přestoupíme v Los Angeles a do Denveru dorazíme ve čtvrtek 1. listopadu.

Máme se tu báječně, ale už se nemůžeme dočkat, až budeme doma a uvidíme všechny ty podzimní barvy! A samozřejmě Tebe!

*S láskou
máma*

P. S. Taky už se těším do nemocnice. Hrozně se mi stýská po miminkách. Kolik se jich za tu dobu, co jsme pryč, asi narodilo???

Pousměju se nad jejím vzkazem. Mí rodiče jsou v Honolulu už tři týdny a ještě asi dalších pět týdnů tam budou. Je to pro ně velká cesta, vlastně nikdy nebyli tak daleko od Denveru. Letos v červnu měli čtyřicáté výročí svatby a oslavili to dovolenou. Můj strýc Stanley je vedoucím poddůstojníkem námořní základny v Pearl Harboru. Rodiče jsou ubytováni u strýce Stanleyho a tety May v jejich bytě v Honolulu, který leží mimo základnu.

Tenhle výlet je pro ně sice úžasnou příležitostí a životním zážitkem, ale chápu, proč nechtěli být — zvlášť mamka — déle než dva měsíce tak daleko od domova. Máma je oddaná své práci na novorozeneckém oddělení ve Všeobecné nemocnici v Denveru. Pracuje tam jako dobrovolnice, co si jen pamatuju. („Jsem nejstarší dobrovolnice planety,“ vtípkuje o sobě.) Táta roky pracoval pro veřejné služby Colorada, montoval elektroměry do domácností. Loni odešel v šedesáti letech předčasně do důchodu. Nejraději celé dny něco kutí kolem domu, čte a dvakrát týdně chodí hrát se svými kumpány golf, dokonce i v zimě, dokud nenapadne sníh.

Vzpomenu si na svůj sen a na to, jak venku sněžilo, když jsem se dívala z okna v dívčíně pokoji. Missy? Tak se jmenovala? Ano, za oknem v Missyině pokoji sněžilo. Žasnu, že si z toho snu pamatuji takové detaily, že zatímco spím, má mysl dokáže vytvořit celé sněhové zátiší jen pro potěchu mého oka.

Při vzpomínce na pokoj se znovu usměju: vybavím si ty dvě roztomilé děti a muže s překrásnýma očima.

Dopiju kávu a založím si nejnovější pohlednici od mámy do složky mezi všechny ostatní, které mi zatím poslala — aspoň tři nebo čtyři týdně. Nechávám složku na stole hned vedle zarámované fotografie mých rodičů.

Vstanu a jdu si napustit vanu. I když byl ten snový život krásný, musím teď žít ten svůj, dokonale skutečný.

Kráčím směrem k našemu knihkupectví v Perlové ulici. Je to jen pár bloků. Frieda taky chodí pěšky a někdy se cestou potkáme. Jenže jakmile dnes na rohu zabočím do Perlové, jsem sama. Na okamžik se zastavím, nasávám to ticho, pusto a prázdno. Není tu ani živáčka. Nemíjí mě žádná auta. Lékárna je otevřená. Vidím, jak v levém okně svítí neonový nápis. Obchod se sendviči má také otevřeno. Ze zkušenosti vím, že se tam v průběhu dopoledne zastaví hrstka lidí na kávu nebo žitný sendvič se salámem. Ale jenom hrstka.

Vždycky to tak nebývalo.

Když jsme s Friedou na podzim roku 1954 poprvé otevřely knihkupectví U Dvou sester, myslely jsme si, že stojí na perfektním místě. V té době tu bylo rušno díky tramvajové lince z Broadwaye, která zahýbala do Perlové ulice. Máme obchod jen pár bloků od kina Vogue a ve dnech, kdy promítali celovečerní film, jsme mívaly otevřeno do noci, abychom obsloužily davy lidí před a po představení. Tehdy k nám večer chodilo hodně zákazníků. Rádi brouzdali po našem knihkupectví, nepochybně doufali, že se mezi stohy knih seznámí s nějakou tajuplnou kráskou nebo s pohledným neznámým.

Ale teď je všechno mnohem víc nejisté. Tramvajovou linku z Broadwaye zrušili — zrušili celou tramvajovou dopravu a nahradili ji autobusy. Nová autobusová linka neprojíždí Perlovou ulicí, takže už tu není takový provoz. Vogue pořád promítá filmy, ale už nepřitahuje takové davy lidí jako před lety. Lidé už prostě nenakupují a nekrátí si čas v našem bloku a v jiných malých obchodních oblastech, jako je ta naše. Ne tak jako v minulosti. Nasednou do auta a zajedou si do nových nákupních center na okraji města.

Už jsme s Friedou mluvily o tom, co s tím budeme dělat. Měly bychom to tu zavřít a úplně skončit? Měly bychom — Frieda to navrhla už před lety a já se tomu bránila — zavřít tenhle obchod a otevřít si nový v jednom z nákupních center? Nebo bychom měly zachovat status quo a věřit, že když

vydržíme, tak se všechno v dobré obrátí? Nevím to ani já, ani Frieda. A řešíme to každý den.

Ale během těch let jsem se naučila, vlastně my obě, že nic netrvá věčně, i když to tak zpočátku vypadá.

Než jsme otevřely náš obchod, pracovala jsem jako učitelka páté třídy. Namluvila jsem si, že mě to šíleně baví. *Miluju svou práci, miluju svou práci, miluju svou práci*, opakovala jsem si v duchu každé ráno, když jsem jezdila na kole z domu svých rodičů, u nichž jsem pořád ještě bydlela, do pár mil vzdálené školy.

Jak bych ji mohla *nemilovat*? Ptala jsem se sama sebe. Zbožňovala jsem děti, zbožňovala jsem knihy a ráda jsem se učila. Co bych pak byla za člověka, kdybych, logicky, nerada učila?

Ale když jsem stála u tabule před početnou třídou desetiletých dětí, byla jsem stejně nervózní jako začínající hudebnice, která se podvodem dostala k vystupování na koncertě před vyprodaným sálem. Malá a osamělá, sedíc za velkým klavírem v záři reflektorů, si falešná hudebnice až příliš pozdě uvědomila, že jakmile zahraje první tón, už nikoho neošálí.

Přesně tak jsem se cítila, když jsem stála před svou třídou. Potily se mi dlaně, mluvila jsem příliš rychle a přiškrceným hlasem. Často mě nějaký žák požádal, ať něco zopakují. „Slečno Millerová, nerozuměl jsem vám,“ řekl a potom se přidali další: *Já taky ne. Ani já, slečno Millerová. Co jste říkala, slečno Millerová?* Měla jsem dojem, že jsem terčem jejich vtipů. Ale ne těch dobrých, ne takových, ke kterým bych se mohla přidat.

Každý rok se objevilo pár výjimečných žáků — díky Bohu za ně — těch, kteří se dokázali učit za jakýchkoliv podmínek. Byli chytrí a přizpůsobiví, okamžitě všemu porozuměli, a to všechno sami od sebe a téměř bez mé pomoci. Ale takových žáků bylo jen málo.

A potom tu ještě byli jejich rodiče. Ach, ti rodiče.

Vzpomínám si na jedno obzvlášť otřesné ráno někdy ke konci mé učitelské kariéry. Paní Vincentová, jejíž dcera Sheila zrovna dostala na pololetním vysvědčení čtyřku z dějepisu, se vřítla do mé třídy ještě před prvním zazvoněním. Rozzlobeně mávala Sheiliným vysvědčením. Sheila se ploužila za ní.

„Co má tahle známka znamenat, slečno Millerová?“ dožadovala se paní Vincentová vysvětlení. „Sheila mi říkala, že se dějepis ani neučí!“

„Jistěže učí,“ odpověděla jsem a snažila se udržet klidný tón hlasu. Naštvaně jsem si skousla ret. Proč bych měla obhajovat něco tak samozřejmého? „Celé pololetí jsme probírali občanskou válku.“

„Občanskou válku? Občanskou *válku*? K čemu bude mladé holce tak předpotopní látka, jako je občanská válka?“

Ta otázka byla tak absurdní, že jsem nevěděla, co jí mám odpovědět. Sheila samolibě stála vedle matky a provokativně se na mě dívala svýma tmavýma očima. Měla jsem chuť vrazit jí facku. Věděla jsem, že bych to nikdy neudělala, ale to nutkání bylo tak silné, až jsem si musela dát ruce pevně v bok, abych nad sebou získala kontrolu.

„Je to v učebních osnovách,“ řekla jsem. „Mám to s dětmi probrat.“ Jakmile zazvonil zvonek, došla jsem ke dveřím, připravená přivítat své žáky. „Jednoduše se řídím osnovami.“ Paní Vincentová se samolibě usmála. „No, *to je* tedy originální, že?“ řekla posměšně a vyzývavě. Potom se, aniž by počkala na odpověď, otočila na podpatku a odešla.

Cítila jsem se mizerně a trvalo mi několik týdnů, než jsem to překonala. Časem jsem začala obviňovat sama sebe. Jistě, dělala jsem jen svou práci. Ale pokud se mí žáci nedokázali nebo nechtěli učit, byla to moje chyba. Já sama jsem s učením nikdy neměla problém, takže jsem předpokládala, že bude snadné učit druhé. Nevěděla jsem, jak to napravit, když se ukázalo, že jsem neměla pravdu.

V tu dobu pracovala Frieda, má nejlepší kamarádka už od střední školy, v reklamní agentuře. Byla to náročná, ale fascinující práce, a Friedě se v ní dařilo. Mezi zákazníky agentury byli většinou místní obchodníci, ale i poměrně velké společnosti — firma Gates, cukrovinky Russell Stover, obchodní dům Joslins. Chodila na večírky a slavnostní otevření. Nosila nádherné večerní šaty, ve kterých se mi vždycky předem předvedla, protože chtěla znát můj názor. A já si pokaždé myslela, že jsou skvostné.

Na první pohled se zdálo, že to Friedu baví. Ale když jsme spolu byly o víkendu o samotě, na sobě pohodlné lacláče, svetr a boty bez podpatku, svěřila se mi, že už je toho na ni moc, že je to všechno přetvářka. Připadala si, jako by hrála v nějakém představení. „Jednou za čas je zábavné hrát si na někoho jiného,“ řekla. „Ale předstírat to každický den je vyčerpávající.“

Často jsme s Friedou řešily naši situaci. Jak moc ona nenávidí faleš své práce. Mé obavy, že selhávám v jediné věci, o které jsem byla přesvědčená, že mi půjde.

„Jaké by to bylo, kdyby byl náš život jiný?“ zeptala se mě Frieda jednoho nedělního odpoledne na konci května roku 1954, zatímco jsme se procházely v mém novém sousedství. Před měsícem jsem se odstěhovala od rodičů — mé třicátiny se blížily a připadalo mi, že je načase se osamostatnit, takže jsem si pronajala dům v sousedství Platt Park. Nacházel se poblíž školy, kde jsem učila. A zároveň byl vzdálený jen deset minut pěší chůze od malého domu, který si Frieda před dvěma lety koupila. Bylo typické denverské jaro — jako obvykle chumelilo nejvíc v březnu. Toho roku, jako většinu let, sněhové vánice vystřídaly teplé slunečné dny, během kterých se sníh proměnil v kaluže a na rozblácených zahradách vykukovala svěží stébla trávy. Den předtím padal sníh, typický pro konec sezony, ale když jsme si v neděli vyšly s Friedou na procházku, bylo jasno a teplota se pohybovala kolem 10 °C nad nulou.

Frieda pozorovala sních ztěžka odkapávající z okapů. Obrátila se zpátky ke mně a zeptala se: „Co kdyby nás naše práce naplňovala?“

„Co kdybych každý večer neskončila v slzách?“ Má mysl byla živá a otevřená novým možnostem.

Frieda přikývla. „Přesně tak, sestro,“ odpověděla. „Přesně tak.“ Rozhodly jsme se, že přišel čas začít naše sny uskutečňovat. Vybraly jsme své úspory, půjčily si od rodičů a vzaly si podnikatelský úvěr. Jelikož jsme obě byly svobodné, musel nám smlouvu stvrdit muž. Naštěstí s tím Friedin otec souhlasil. A tak se zrodilo knihkupectví U Dvou sester.

Pamatuju si, jak jsme byly nadšené, když jsme poprvé otevřely. Konečně jsme v životě dělaly to, co jsme chtěly. Společně jsme vlastnily obchod, který bude určitě prosperovat. Budeme se rozhodovat samy za sebe a určovat svůj osud. Od tohoto okamžiku už nikdo — ani rodiče, šéfové a už vůbec ne horda paličatých desetiletých dětí a jejich matky — nebude rozhodovat o tom, kým já a Frieda jsme. Nikdo za nás nebude rozhodovat, nikdo jiný kromě nás dvou.

Ani jedna z nás se do třiceti let nevdala. To žádná z těch holek, které jsme znaly ze střední nebo z vysoké školy, neudělala. Ani mě, ani Friedu neznepokojovalo, že jsme byly zatím svobodné. Můj dřívější plán provdat se za Kevina pro mě najednou nehrál roli. Byla to touha mladé ženy — vlastně spíš dívky. Dívky, kterou už dávno nejsem.

Za ty roky jsem si uvědomila, že nebýt provdaná dává mně i Friedě nádech volnosti a osobitosti, který jiné ženy v našem věku nemají. Je to jako být jedinečným náhrdelníkem, který v obchodním domě v oddělení klenotů upoutává pozornost kolemjdoucích. Šňůrka nahodilých barevných korálků, na rozdíl od jednotvárné a předvídatelné šňůry perel.

Kdo potřebuje muže? Ptáme se s Friedou sebe navzájem. Kdo potřebuje děti? Samolibě a s pocitem úlevy, že jsme do té pasti nepadly, se usmíváme na řidičky kombíků.

Po takovém životě netoužíme už hodně dlouhou dobu.

Dnešek je pro nás náročný. Dopoledne máme jen dva zákaz-níky, oba si koupí výtisk nového románu od Bradburyho. Ta kniha je v našem skromném malém výběru stoupající hvězdou. Odpoledne si pár lidí přijde prohlédnout knihy a zeptat se na *Tiché jaro* Rachel Carsonové. Tuto knihu o nebezpečí pesticidů uvedli před pár měsíci v *New Yorkeru* jako sérii esejů a tento měsíc vyjde formou antologie. Na *Tiché jaro* se v místních literárních kruzích napjatě čeká, ale bohužel ho od dodavatele dostaneme až poslední týden v září.

Frieda je celý den protivná a podrážděná. Její nálada se na mě přenáší a všimnu si, že se mi hrozně třesou ruce, i když jsem dnes měla jen dva šálky kávy. Možná za to může vzpomínka na můj sen, která mi leží v hlavě.

„Musím odtud vypadnout,“ řekne mi Frieda v půl páté. „Mám toho pro dnešek dost. Zavřeš?“

Přikývnu a dívám se, jak odchází. Před obchodem si vztek-le zapálí cigaretu a vyrazí ulicí.

„Omlouvám se, sestro,“ zašeptám, i když už je dávno pryč a nemůže mě slyšet. „Mrzí mě, co se teď děje.“

Zatáhnu venkovní rolety, a zatímco vybírám z pokladny skromný obnos peněz, abych je mohla uložit do trezoru, všechno se mi vybaví.

Už vím, kde jsem to jméno slyšela. Lars.

Vzpomínka se datuje z doby před osmi lety. Bylo to těsně předtím, než jsme s Friedou otevřely knihkupectví U Dvou sester, během toho období, kdy jsem si začala říkat Katharyn. Tenkrát jsem si s obrovským zájmem pročítala seznamku v deníku *Denver Post*. A nakonec jsem si sama podala inze-rát. Asi jsem to potřebovala udělat. Byl to další odvážný čin, který šel ruku v ruce s novou prací, novým jménem, mou touhou proměnit se v někoho jiného.

Lars byl jedním z mužů, kteří na můj inzerát odpověděli. Když o tom teď tak přemýšlím, Lars byl *tím* mužem.

Chci tím říct, že mi odepsalo asi dvacet lidí. Osm nebo deset z nich prošlo užším výběrem a mluvila jsem s nimi po

telefonu. S hrstkou z nich jsem šla na první rande (s nikým jsem nešla na druhé, ne že by mě to mrzelo). A ze všech těch mužů byl Lars tím jediným, o kterém jsem si upřímně myslela, že by to mohlo mít budoucnost.

Stejně jako všichni ostatní, i Lars mi napsal dopis, aby se představil. Ale na rozdíl od většiny vzkazů, které jsem dostala, byl Larsův dopis něco víc než jen pár řádek načmáraných na kus papíru a nacpaných do obálky bez skutečného zájmu, jak to dopadne. Už jen z toho, co napsal, jsem poznala, že si na tom dal opravdu záležet.

Všechno si schovávám. Mám doma velkou kartotéku a ukládám si každý kousek papíru, který pro mě něco znamená. Mám v ní dopisy, recepty, cestovní plány, články z časopisů — prostě všechno možné.

Takže mě nijak nepřekvapilo, když jsem z práce spěchala rovnou domů, prošla své složky a našla jednu s nápisem „Odpovědi na inzerát“. Byla v ní směs dopisů a papírků popsaných křestními jmény a telefonními čísly. A taky zažloutlý výstřížek z novin s mým inzerátem:

Svobodná, 30 let, Denver. Optimistka s vírou v sebe sama, rodinu, přátele, dovednosti. Upřímná, otevřená, věrná. Hledá džentlmena, rozpustilého, ale ne dětinského. Muže s vlastními zájmy (příroda, hudba, knihy), toužícího po rodině a teple domova, ale také s vášní pro dobrodružství, cestování a zábavu. Pokud jsi to ty, prosím, ozvi se.

Přemýšlím o tom, co jsem napsala do inzerátu. Jak jsem sama sebe představila. Když se ohlédnu zpátky, uvědomuji si, jak jsem se od té doby změnila. Tenkrát jsem ještě pořád přemýšlela o svatbě. Kevin se z mého života vytratil už před několika

lety, ale přesto se mi tehdy v roce 1954 stále líbila představa, že najdu toho pravého, usadím se a založíme spolu rodinu.

A teď – mám vlastní obchod, jsem nezávislá svobodná pracující žena. Možná jsem chtěla začít s Friedou podnikat. Možná jsem se poté, co se z mé učitelské kariéry vyklubala taková katastrofa, chtěla po celé dny obklopit knihami a trávit svůj čas podle *svého*.

Jenže před lety jsem si to zřejmě takhle nepředstavovala.

Přehrabuji se zbytkem papírů ve složce, až konečně najdu Larsův dopis:

Drahá slečno,

jsem si vědom toho, že mě neznáte, a vím, že většina lidí to považuje za pošetilý způsob seznámení. Slyšel jsem, že to nikdy nevyjde. Většinou jsem tomu věřil, protože jsem nepotkal mnoho lidí, kterým by se to povedlo. Ale přečetl jsem si Váš inzerát (popravdě jsem ho četl už asi desetkrát) a z Vašeho popisu jsem nabyl dojmu, že bychom si mohli rozumět.

Prý hledáte někoho, kdo je rozpustilý, ale není dětinský. Uvedu Vám pár věcí, které mě baví. Rád navštěvuji svého synovce a svou neteř a hraji s nimi na ulici fotbal. Nemějte obavy, hrajeme s gumovým míčem a zatím jsme žádné okno nevysklili — dětem je 12 a 8 let, takže už jsou dost staré na to, aby si dávaly pozor na auta. Také rád vyrábím věci pro druhé. Když byli můj synovec a má neteř ještě malí, postavil jsem jim na zahradě houpačky. Sestavil jsem kamarádovi boudu pro psa, aby mu nebyla venku zima. Možná to nejsou zrovna rozpustilé činnosti, ale přinášejí lidem radost, a to mi vždycky vykouzlí úsměv na rtech.

Zmínila jste se o cestování. Zatím jsem k tomu neměl moc příležitostí. V mládí jsem se s rodinou přistěhoval ze Švédska do Spojených států. Musel jsem hodně

pracovat, abych se uživil, ale teď už je to lepší a chci si v životě trochu dopřát. Doufám, že se to bude týkat i mého budoucího cestování jak po Státech, tak do zahraničí. Už jste byla v Evropě? Já zatím ne, ale jednou bych se tam rád vrátil, obzvlášť kdyby mě doprovázel spolucestující, který by ocenil krásu a historii Starého světa.

Jedním z mých dalších koníčků, o kterém jsem se nezmínil, jsou americké sporty, zvlášť baseball. Možná Vás nezajímá. Doufám, že kdybychom se setkali a seznámili se, odpustila byste mi mou slabost. Říká se, že je baseball kratochvílí Američanů, a jelikož už jsem teď Američan, zjišťuji, že jsem mu také propadl.

Těší mě, že jste se neobávala vyjádřit svůj úmysl najít muže, který chce založit rodinu. Zdá se, že spousta žen se to bojí přiznat, jako kdyby tím nechtěly muže odradit. Asi se strachují oprávněně, protože mnoho mužů (obzvlášť od určitého věku) buď váhá, nebo se představě dětí ze zásady brání. Já sám to tak necítím. Vždy jsem chtěl mít vlastní rodinu a doufám, že ještě není pozdě! Je mi jen 34 let, tak věřím, že není.

Tady vidíte, slečno, proč na mě Váš inzerát tak zapůsobil. Doufám, že mi odpovíte. Rád bych se s Vámi seznámil.

*S úctou
Lars*

Sedím tu, znovu si pročítám jeho dopis. Hledím na postskriptum, ve kterém poznamenal své telefonní číslo. A potom si celý dopis přečtu ještě několikrát. Pravda, není to žádný Shakespeare. Ale je jasné, proč jsem se s ním chtěla spojit. Něco tam prostě je. Nemůžu popřít, že k němu něco cítím jen prostřednictvím těch pár stránek popsaných jeho slovy.

Později volám Friedě, zatímco krájím zeleninu k večeři. I když se bojím, že bude mít pořád špatnou náladu, potřebuju s ní mluvit. Možná, říkám si, když vytáčím její číslo, jí ta krátká procházka pomohla vyčistit si hlavu.

Zvedne to po třetím zazvonění. Její hlas zní přátelsky: „Chyběla jsem ti?“ zeptá se. „Vím, že už uběhly skoro dvě hodiny od doby, kdy jsme se naposledy viděly.“

Zasměju se. „Jasně,“ odpovím. „Ale jenom kvůli tomu ti nevolám.“ Dodám si odvalu a rovnou se jí zeptám: „Vzpomínáš si na muže jménem Lars? Ze seznamky?“ Neodpoví, tak se zeptám znovu.

„Přemýšlím,“ řekne. „Tvůj, nebo můj?“

Když jsem si prohlížela svůj inzerát, uvědomila jsem si — poté co jsem prolétla jedny z prvních odpovědí — že někteří nápadníci se ke mně nehodili. „Jsem úžasný. Prosím zavolej mi.“ Stálo v jednom všeríkajícím vzkazu. Bohužel to nebyla výjimka.

Několik dalších ctitelů — přestože byli schopní dát dohromady pár jednoduchých vět — mě moc nezaujalo. Důvody byly různé: moc vysoký, moc upovídaný, moc vlezlý.

Jednou ke mně Frieda večer přišla a procházely jsme dopisy jeden po druhém. Připravily jsme si tři hromádky: „Kitty“, „Frieda“ a „Na vyhození“. Na mou hromádku putovaly dopisy od všech, kteří mě zajímali. „Je to přece *můj* inzerát,“ řekla jsem jí. „Vybírám si jako první.“ Na Friedinu hromádku jsme dávaly dopisy od mužů, kteří mě na první pohled nezaujali. Frieda si pár z nich vybrala pro sebe. „Proč ne?“ tvrdila. „Jinak skončí tam.“ A ukázala na štos vzkazů na vyhození.

Ironií osudu měla Frieda s těmi dopisy větší štěstí než já. Měla pár schůzek, a dokonce s jedním mužem, kterého poznala přes můj inzerát, několik měsíců chodila. Myslela jsem si, že z toho bude něco vážnějšího, ale asi to nebyl ten pravý. Když mi vyprávěla, že se rozešli, bezstarostně pokrčila rameny. „Prostě pro mě nebyl dost dobrý,“ řekla. „Neměl o mně tak vysoké mínění jako ty, Kitty.“

Člověk by si myslel, že s takovým jménem bude má nejlepší kamarádka trochu jako egocentrická rusovláska s nepodadajnými vlasy — Frieda z komiksu *Peanuts*. A i když bývá Frieda občas nafoukaná — a kdo ne? — vůbec se té malé holce nepodobá. Je vysoká, má dlouhé, rovné, tmavě hnědé vlasy, vlastně je takovým mým protikladem. Má atletickou postavu a je silná. Dřív hrávala softball a na střední škole byla v plaveckém týmu. Dodnes chodí několikrát týdně plavat do krytého bazénu Denverské univerzity. Nemá problém dát se do řeči s každým, koho potká, od pubertářek prodávajících ve Vogue lístky do kina až po příležitostně zmatené kolemjdoucí, kteří se zatoulají do našeho obchodu a potřebují se zeptat na cestu do úplně jiné části města. Ostatní obchodníci v našem bloku Friedě přezdírají „všetečka“. Mně říkají „knihomolka“.

„Lars byl jedním z mých nápadníků,“ řeknu jí. „Vím, že si na ty mé moc nepamatuješ.“

Zasměje se. „Sotva si pamatuju, co se dělo minulý týden. A ty po mně chceš, abych si vzpomněla, s kým jsi šla na rande — kdy to bylo — před osmi lety?“

Vežmu si z lednice mrkev a začnu ji loupat. „Jen jsem doufala, že to budeš vědět.“

„Proč? Zase jsi na něj narazila?“

„Svým způsobem.“ Ale víc toho neprozradím, protože dokonce i před Friedou si připadám směšně.

„Podala sis další inzerát?“

„Ne, nic takového.“ Nakrájím mrkev na kolečka. „Hele, musím už končit. Chystám se vařit večeri. Uvidíme se zítra.“

Jakmile zavěším, znovu si přečtu Larsův dopis a svůj inzerát. Čtu je pořád dokola už od chvíle, kdy jsem přišla domů.

A pak si vzpomenu na něco dalšího. My jsme spolu mluvili. Volali jsme si.

Mluvili jsme spolu jen jednou. Já volala jemu, protože to bylo v téhle situaci rozumnější — Frieda mi to doporučila. „Takhle